

hij zijn eens gegeven woord van trouw nimmer zal breken. Nu hij zoo van ganscher harte bemint, zal geen andere vrouw ooit meer de macht hebben haar uit zijn hart te verdringen.

Opeens voelt hij zacht zijn arm aanraken, en omziende, ontmoeten hem diezelfde oogen, waarover hij juist aan het denken was. Doch ze zien hem niet zoo vroolijk aan, als hij zich had voorgesteld dat ze zouden doen, veeleer ernstig en beslist.

„Mag ik u even spreken?” — Verwonderd wat ze hem zal te zeggen hebben, dat haar zoo ontroert, buigt hij slechts toestemmend het hoofd en ziet haar vol spanning aan.

„Ik heb uw briefje gelezen, maar voor ik op uw vraag kan antwoorden, moet ik u eerst mijn geheele leven vertellen, dan zal de beslissing van u alleen afhangen.”

Die geheimzinnige inleiding, vereenigd met den strijd dien het haar kost kalm en bedaard te spreken, begint hem ook ongerust te maken. Wat zou dat kind nog meer te vertellen hebben dan hetgeen hij reeds weet; zou ze zelve misschien ook al een geschiedenis achter zich hebben? Niet door eigen schuld, daarvan is hij overtuigd, doch door de omstandigheden gedreven? Door het verwaarloosde zwerfende leven, dat ze gedwongen is geweest te leiden?

Ze begint te spreken: eerst moeielijk, terwijl ze naar hare woorden moet zoeken, maar bij de herinnering aan het ellendige lot harer moeder en aan den vader, die de oorzaak van al die smart en schande is geweest, allengs vlugger en vaster, totdat ze het laatste weêrzien en de laatste treurige dagen en eindelijk den zwaren doodstrijd der arme vrouw heeft verteld.

Als ze ophoudt met spreken, en als van een zwaren last bevrijd rustig afwacht wat haar lot zal zijn, kan hij zich niet langer bedwingen en terwijl een medelijdend lachje zijn gelaat verheldert, neemt hij haar beide koude handjes in de zijne. „Is dat alles liefste, dat wist ik immers al lang?”

„U wist het, en hebt toch gevraagd of ik uwe vrouw wil worden.” — En groote tranen glinsteren in haar oogen.

„Maar lieveling, wat is er in die geheele droevige geschiedenis anders dan het bewijs welk een warm, zelfopofferend hart er in mijn aanstaande vrouwtje klopt? Kan ik dus niet de toekomst gerust tegemoet gaan met zulk een dapper wezentje naast mij?”

Wat ze hierop antwoordt is niet verstaanbaar, want de jonge man heeft haar in zijne armen genomen, en het roode mondje met een langen innigen kus gesloten.

En niemand is getuige van het groote geluk dat die twee jonge menschen sprakeloos van verrukking maakt. En het gouden geflonker boven hen aan den donkerblauwen hemel, en het geschitter beneden hen in de donkere zee, flikkeren hen tegen als zoo vele ontelbare beloften van geluk, voor geheel hun volgend leven.